

Entrega de nomenaments

El dilluns dia 1 de setembre, com ja és costum, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses farà entrega dels nomenaments de rector i d'altres càrrecs al servei de la diòcesi. L'acte tindrà lloc, a les 12 del migdia, a la sala d'actes de la Cúria Diocesana. Els nous rectors fan la professió de fe i el jurament de complir les obligacions del seu càrrec pastoral. Des d'aquell moment ja són rectors de la parròquia que els és confiada.

Després, durant les primeres setmanes del curs, el Sr. Bisbe visita aquelles parròquies i hi celebra la Missa d'Inici del Ministeri de Rector. En el mateix acte del dia 1 reben el nomenament els administradors parroquials, vicaris, adscrits i consiliaris.

GLOSSA

Tres avemaries

Una senyora d'edat avançada (prop de vuitanta anys) visqué, després de mig segle de felicitat matrimonial, el traspàs del seu espòs, de qui guarda un molt bon record. La nova situació, ateses les circumstàncies personals —edat i condicions físiques— i familiars —el fill viu a l'estranger— l'aconsejà d'anar a viure a una residència. Calgué, doncs, buidar el pis familiar i deixar enrere molts records. Revisant el que havia de portar a la residència, pensà en una Mare de Déu de Montserrat a la qual professava, des de sempre, molta devoció. La imatge era de fusta i estava molt i molt malmesa pels corcs. Res n'aconsellava la restauració i el més prudent era desprendre-se'n. Així ho féu amb dolor i sense dir-ho a ningú. Dies després, rebé una carta d'una amiga que li explicava que havia estat a Montserrat i que li havia comprat una làmina de la Mare de Déu. Qui havia inspirat l'amiga a comprar la làmina de Maria? I per què per a la nostra protagonista? Quan s'han trobat, totes dues amigues han parlat del misteri i de l'acció de la Providència. És bo confiar-hi i descobrir la presència de Déu en el món. La senyora ha portat ara la làmina a la residència i es torna a sentir acompanyada per la Mare de Déu de la seva devoció.

La religiositat popular aplega un conjunt de valors que, amb seny i saviesa,

responen qüestionaments espirituals i interrogants vitals. Maria, que va creure que «per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,37), és la gran mitjancera d'aquesta religiositat. La fe de Maria no va vacil·lar. Va confiar sempre en l'acompliment dels designis de Déu manifestats en la Paraula. Qui és Mare de Crist, unida a l'acció salvadora del Fill, ho és també nostra. «Totes les generacions em diran benaurada» (Lc 1,48). És per això que moltes persones, des de la religiositat popular, es refugien sota la seva protecció i la fan mitjancera a l'hora de demanar per les seves necessitats i les de les persones estimades.

El paper de Maria, model de fe, esperança i caritat, és inseparable de la seva proximitat amb el Crist. Els cristians hem de considerar aquesta proximitat i descobrir el seu lloc en les nostres vides i en la de l'Església, com Jesús ens va mostrar: «Dona, aquí tens al teu Fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27).

La senyora del nostre relat inicial la té ben situada. Cada vespre, amb la làmina de la Mare de Déu de Montserrat al davant, resa tres avemaries. Quina sort i quin privilegi per a aquells que la senyora inclou en la seva pregària!

Enric Puig Jofra, SJ

La Catequesi

El mes de setembre és el temps de les inscripcions a la Catequesi d'Infants a cada parròquia. La col·laboració dels pares amb les catequistes és molt necessària per a la formació cristiana dels infants. I és del tot convenient que els pares acompanyin els seus fills a la celebració de l'Eucaristia del diumenge.

REMEU MAR ENDINS

Desmond Tutu i el canvi climàtic

El bisbe anglicà Desmond Tutu, de Sud-àfrica, bisbe emèrit de Ciutat del Cap, ha estat notícia entre nosaltres perquè se li va concedir el Premi Internacional Catalunya 2014, atorgat per la Generalitat i que va rebre el passat 3 de juny. Amb Nelson Mandela —mort recentment—, el bisbe Tutu ha estat un dels líders que van promoure pacíficament la superació d'aquell *apartheid*, que oprimia els negres de Sud-àfrica. Per aquest fet obtingué el premi Nobel de la Pau el 1984.

El bisbe emèrit de Ciutat del Cap, davant del reescalfament de la Terra, ha arribat a dir això: «El problema del canvi climàtic representa ara una amenaça encara més gran que la que va ser per a nosaltres l'*apartheid*. L'augment de temperatura al planeta podria esdevenir la causa principal de sequeres i mancances que podrien en un futur pròxim afectar greument milions d'africans.»

Ho digué dirigint-se als fidels cristians i a tots els ciutadans de Sud-àfrica: «Necessitem el vostre ajut per mantenir el planeta temperat». I encara va afegir: «No podem permetre que ens vingui tot això, encara que molts de nosaltres davant de tan enorme amenaça ens sentim mancats de forces i alcem les mans pensant que no hi ha manera de modificar la situació. No ens podem quedar aturats.»

A la ciutat de Durban hi va haver del 28 de novembre al 9 de desembre del 2011 una trobada sobre el canvi climàtic que va aplegar moltes persones interessades en el tema. Hi va haver una bona representació d'altres països africans. Dos-cents activistes ecologistes van organitzar una marató: una *Ride for Climate Justice* (Marxa per una justícia climàtica, o sigui, per un clima més just).

A més de prendre'n consciència, podem fer els ciutadans quelcom per ajudar a plantejar i posar mesures correctores de l'escalfament de la terra? Escoltem el bisbe Desmond Tutu que ens diu: «Als temps de l'*apartheid*, ens semblava un repte enorme fer caure aquell règim, que, no obstant, vam fer desaparèixer gràcies a la gran mobilització; ara tenim necessitat de la mateixa passió i determinació per afrontar el problema del canvi climàtic.»

Què podem fer? Adoptar, en tota circumstància, una manera de viure respectuosa amb el medi ambient i mantenir la recerca i la utilització d'energies adequades que salvin el patrimoni de la creació i no comportin perill per a l'home han de ser prioritats per als cristians i per a tots els homes i dones de bona voluntat. Sant Joan Pau II, a una de les seves encíclics socials (*Sollicitudo rei socialis*) va escriure que «fer ús de les coses naturals com si fossin inexhauribles, amb un domini absolut, posa en perill seriosament la seva disponibilitat». És a dir, s'imposa, en tots els àmbits —i en especial en la relació de la persona humana amb el medi ambient— una ètica de la responsabilitat i de l'austeritat.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

▶ **ERNESTINA ÀLVAREZ**

Formació benedictina

Del 7 al 10 de juliol es va celebrar a Montserrat la 5a edició de l'*Encuentro de Jóvenes Benedictinas*, que va reunir una vintena de novícies i juniores de diferents monestirs benedictins femenins de l'Estat. La Gna. Ernestina Álvarez, OSB, de Santa Maria de Carbajal, a Lleó, és l'encarregada de coordinar aquestes trobades.

Com valora les trobades?

Ens aporten un gran bé, tant a nivell humà com espiritual. El coneixement mutu que anem tenint facilita l'estimació, la proximitat, la confiança... Compartim diferents formes de viure un mateix carisma, que és molt enriquidor, i preguem juntes celebrant la litúrgia amb molta solemnitat i unitat.

Com ha canviat el perfil de la persona que es planteja la vida monàstica?

Ara són ja d'una certa edat. Van buscant, sobretot, el valor del silenci, una soledat que permeti mantenir la presència de Déu, el contacte amb la Paraula, l'oració litúrgica i molt especialment la vida de comunitat, de família; també l'acollida. Som comunitats contemplatives, però d'oració i de relació en un equilibri, no sempre fàcil, però sí necessari per al desenvolupament de la nostra vocació.

És fàcil adaptar-se a la vida monàstica, avui?

Costa molt trobar algú que vulgui comprometre's en un seguiment de Jesús de manera estable, per sempre. Les dificultats en l'adaptació a la vida monàstica són molt variables, segons la persona. Costa entrar en un ritme comunitari establert. Una altra dificultat són les relacions comunitàries que poden fer difícil seguir un ritme d'oració tan intens com el de la vida contemplativa.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

L'atenció als *oblidats* de la ciutat

Algunes de les majors megàpolis són ciutats d'Amèrica Llatina i, per això, ja des de 1965 es va desenvolupar la pastoral urbana en les quatre assemblees generals del CELAM (conferències episcopals del continent).

L'objectiu és inculcar (és a dir, arrelar o *encarnar*) l'Evangeli en la cultura urbana. Ara bé, aquest desafiament és present també a Europa i a altres continents.

El papa Francesc somia amb una acció missionera que ho transformi tot. Una Església centrada en la missió és una Església *en sortida*. Francesc és el primer successor de Pere que ve d'una ciutat contemporània amb un índex molt alt d'immigració. I és el primer Papa procedent del món cultural i religiós d'Amèrica Llatina. Per això, el seu programa pontifici té un fort impacte de religiositat popular i de compromís social. Proposo aquests quatre temes (*que es tractaran en propers articles*):

1. El projecte missioner de Francesc
2. La sortida cap a les perifèries en la pastoral urbana
3. L'opció pels pobres en una Església cordial
4. Vers una pastoral urbana de la trobada fraternal

(De la ponència del Dr. Carlos Maria Galli, de Buenos Aires, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Pensar en los hijos

«Doctor, hemos venido para que usted nos diga cuándo hemos de separarnos» —me explican al unísono y con toda parsimonia una modosita pareja en la consulta.

—«¿Qué yo tengo que decirles cuándo han de separarse ustedes?» —exclamo poniendo cara de sorpresa y total incredulidad. «Yo no puedo tomar esta decisión, son ustedes los que...»

—«Tiene razón, doctor. Quizá nos hemos expresado mal» —puntualizan. «Lo que queremos es que usted nos diga cuál es el mejor momento para que no se afecten los hijos...»

—«¡Ah! Esto es otra cosa» —respondo con un suspiro de alivio.

A menudo, la agenda de los padres en cuanto a la separación entra en conflicto con los deseos de los niños, que, como es sabido, necesitan de un hogar estable mientras crecen. Creo que en la historia de la humanidad no ha habido una época —de paz— con tantas rupturas de pareja como la que estamos viviendo.

Bajo mi punto de vista de psiquiatra dedicado a temas de familia, he aquí unos consejos, pensando en los hijos, si se vive una previsible separación:

- Procurar no pelearse delante de los hijos.
- No monopolizar al hijo en contra del otro progenitor.
- Limitar la intervención de familiares y amigos.
- Buscar asesoramiento de personal cualificado: médico de cabecera, psicólogo, psiquiatra, religioso, pedagogo, etc.
- Informar a los hijos de la situación. Volveremos sobre este punto.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Sin tirar la toalla

Se resiste algo de nosotros a la hora de regresar a lo cotidiano? Pudiera ser. Sin embargo, la expectación de lo nuevo trae algo de luz.

Apoyados en la fuerza del Señor, guiados por el amor, miramos el futuro con la ilusión del tiempo que está por estrenarse. Futuro no exento de esfuerzo y de la dureza del camino. Tiempo de organización y programaciones. Llamados a «discernir lo que es la voluntad de Dios, lo bueno, lo que agrada, lo perfecto» (Rm 12,2).

Jesús nos invita a seguirlo, siendo testigos del Evangelio «día tras día, en el esfuerzo del trabajo, del diálogo y de la amistad», decía el Papa en la homilía del día de San Pedro. Pero Francisco nos alerta: «Pensemos cuántas veces nos hemos entusiasmado con una cosa, con un proyecto, con una tarea, pero después, ante las primeras dificultades, hemos tirado la toalla». Y nos advierte que necesitamos «un encuentro cotidiano con el Señor, todos los días, con nuestras victorias y nuestras debilidades». Él es «el que es fiel», y nos pide a nosotros la misma fidelidad.

Y terminaba invocando la intercesión de María «para que nos ayude a dejarnos sorprender por Dios sin oponer resistencia, a ser hijos fieles cada día, a alabarle y darle gracias porque Él es nuestra fuerza».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Co 2,1-5 / Sl 118 / Lc 4,16-30]. Mare de Déu del Puig (València). Sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; santa Anna, profetessa; santa Teresa-Margarida Reddi, vg. carmelitana; beat Josep Samsó (Castellbisbal 1887 - Mataró 1936), prev. i mr.
2. ■ **Dimarts** [1Co 2,10b-16 / Sl 144 / Lc 4,31-37]. Sant Antolí o Antoní, mr.; santa Íngrid, vg. dominicana sueca (†1282); santa Raquel, matrona bíblica (dona de Jacob); beats màrtirs de setembre (revolució francesa, 1789).
3. □ **Dimecres** [1Co 3,1-9 / Sl 32 / Lc 4,38-44]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; santa Basilissa, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.
4. ■ **Dijous** [1Co 3,18-23 / Sl 23 / Lc 5,1-11]. Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja). Sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).
5. ■ **Divendres** [1Co 4,1-5 / Sl 36 / Lc 5,33-39]. Santa Obdúlia, vg. i mr.; beata Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).
6. ■ **Dissabte** (□ Tortosa) [1Co 4,6-15 / Sl 144 / Lc 6,1-5]. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178. Mare de Déu de Guadalupe (Extremadura). Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.
7. ■ **† Diumenge vinent**, XXIII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 33,7-9 / Sl 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

DIUMENGE XXII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'he deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meva, tot-hom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell, però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre dels meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Sasiat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li ofereu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable. No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vós això no us pot passar!». Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes». Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdía la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare, voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; me forzaste y me pudiste. Yo era el hazmerreír todo el día, todos se burlaban de mí. Siempre que hablo tengo que gritar: «Violencia», proclamando: «Destrucción». La palabra del Señor se volvió para mí oprobio y desprecio todo el día.

Me dije: «No me acordaré de él, no hablaré más en su nombre»; pero ella era en mis entrañas fuego ardiente, encerrado en los huesos; intentaba contenerlo, y no podía.

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

La Santa Faz de Jesús. Pintura d'El Greco (Domenico Theotocopoli, 1541/1542-1614)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a presentar vuestros cuerpos como hostia viva, santa, agradable a Dios; este es vuestro culto razonable. Y no os ajustéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir lo que es la voluntad de Dios, lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, empezó Jesús a explicar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡No lo permita Dios, Señor! Eso no puede pasarte.»

Jesús se volvió y dijo a Pedro: «Quítate de mi vista, Satanás, que me haces tropezar; tú piensas como los hombres, no como Dios.» Entonces dijo a sus discípulos: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Si uno quiere salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí la encontrará. ¿De qué le sirve a un hombre ganar el mundo entero si malogra su vida? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá entre sus ángeles, con la gloria de su Padre, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»

COMENTARI

Cal agafar la creu per seguir Jesús

L'evangeli d'avui s'hauria de llegir conjuntament amb el del diumenge passat. Allà assistim a una lloança molt notable de Pere i de la seva fe. Avui, en canvi, la continuació de l'escena posa sordina a la fe de Pere. La raó és molt senzilla: Pere ha malentès el messianisme de Jesús. Davant del primer anunci de la passió (Mt 16,21), el deixeble diu: «De cap manera, això no et pot passar» (16,22). El rebuig de Jesús és contundent: «Vés-te'n d'aquí Satanàs» (16,23). És el mateix rebuig de Jesús al temptador en la darrera temptació, que li proposava un messianisme triomfant (Mt 4,10). Mateu encara ho subratlla afegint-

hi una afirmació colpidora: «Tu ets una pedra d'ensopec per a mi» (16,23). La fe de Pere és un do de Déu, però encara ha de passar per la prova de les negacions de Jesús que trobarem en el relat de la passió. Els dubtes i el malentès l'acompanyen i la seguiran acompanyant.

En conseqüència, l'ensenyament de Jesús sobre el seguiment que tenim a continuació és l'inici d'una nova etapa d'ensenyament de Jesús als deixebles sobre el seguiment: «Cal seguir-lo prenent la creu i caminant darrera de Jesús». Aquest és la segona etapa que Mateu reproduceix seguint l'esquema fonamental de Marc (Mc 8,31-10,45 = Mt 16,21-20,28). La formulació («prendre la creu i donar la vida») correspon a l'òptica

postpasqual. És, sobretot, un missatge per als lectors, per a nosaltres.

El text d'avui es tanca amb una clara referència a la solemne escena de la vinguda de Jesús al final de la història, que juga un paper tan important en Mateu (vegeu 13,36-43; 16,27-28; 19,28; 24,29-31.37.39.44; 25,31-33; 26,64). És el moment de passar comptes per les bones obres realitzades. Mateu, ho hem anat veient, no es cansa de recordar que l'actuació dels deixebles és molt important. Mateu és l'evangeli que arrela en el fructificar en bones obres. És un evangeli ètic. En definitiva, un evangeli profundament arrelat en el judaisme.

Oriol Tuñí, SJ

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Dilluns dia 1 de setembre, a les 10.30 h. Precedeix l'inici de curs de la Fundació d'Escoles Diocesanes i Parroquials a l'escola Ramon Pont de Terrassa.

A les 12 h. Precedeix l'entrega de nomenaments a la sala d'actes del Bisbat.

Del dimecres dia 3 al divendres dia 5. Participa en l'Encontre de Rectors i Formadors de Seminaris Majors d'Espanya, a Madrid.

Diumenge dia 7, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a l'església de Sant Jaume de Parets del Vallès.

▶ AGENDA

Video sobre el Projecte Raquel. Dintre del Centre d'Orientació Familiar (COF) de la diòcesi de Terrassa s'està oferint el Projecte Raquel a tothom qui ho demana. Es tracta d'un servei d'atenció a les persones afectades per haver realitzat un avortament per a ajudar-les a reconciliar-se amb ella mateixa, amb el seu fill i amb Déu. Es realitza en 10 sessions individuals, un cop per setmana, amb una persona acompanyadora i en un ambient de discreció total. Oferim l'enllaç d'un vídeo que ha gravat la Sra. Teresa Lamarca on explica amb detall què és el Projecte Raquel: <http://www.nazaret.tv/inicio?vid=8476>. Us recomdem també aquestes adreces: Projecte Raquel Terrassa: tel. 647 883 997 - e-mail: proyecto-raquelterrassa@gmail.com - web: www.proyecto-raquel.com

▶ 10 ANYS DE VIDA DIOCESANA EN DATES (VII)

2011 (*segueix*)

- **11 a 15 d'agost.** Acolliment a la diòcesi de 2.000 pelegrins joves que participen a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid.
- **18 a 21 d'agost.** Participació del joves de la diòcesi a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid.
- **1 de setembre.** Constitució del Tribunal Eclesiàstic i nomenament de Mn. Joan Làzaro Padrós com a vicari judicial.

- **29 de setembre.** Col·locació de la primera pedra de l'ampliació de l'Escola Diocesana Mare de Déu de la Salut a Sabadell.
- **29 d'octubre.** Primera trobada diocesana d'infants al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut.
- **13 de novembre.** Missa d'acció de gràcies a la Catedral per la beatificació de la Serventa de Déu, Anna Maria Janer i Anglarill, fundadora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell.
- **19 de novembre.** Jornada de Formació. El Dr. Francesc Torralba, professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya: «Donar raó de la fe en un món incert.»
- **27 de novembre.** Inici de la Visita Pastoral a la Diòcesi, començant per l'arxiprestat de Terrassa. Des d'aleshores cada curs s'ha fet la visita a dos arxiprestats.

2012

- **22 de gener.** Ordenació diaconal de Mn. Joan Ferrero Mora, Mn. Mario Jurado Viceira i Mn. Francisco Ondó Bindang a la Catedral.
- **10 de març.** Jornada de Formació al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. El Dr. Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya: «Els continguts de la nova evangelització.»
- **21 de març.** Primera trobada d'acollidors de promesos a Granollers. La trobada s'ha realitzat cada any des d'aleshores.
- **20 de maig.** Ordenació diaconal de Mn. Santiago Cortés Velasco, Mn. Javier Fernández Pérez i Mn. Oriol Gil Termes a la Catedral.
- **27 de maig.** Primera trobada diocesana d'Apostolat Seglar a la Catedral. S'ha celebrat cada any a partir d'aquesta data.
- **15 de juliol.** Ordenació de tres diaques permanents a la Catedral: Mn. Carles Campins Arévalo, Mn. Josep Anton Clua Sampietro i Mn. Alexandre Codinach Telesforo.
- **23 de setembre.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presideix la celebració de l'Eucaristia

a la Catedral de Terrassa amb motiu del cinquantenari de les riudes del Vallès (1962).

- **12 i 14 d'octubre.** Inici diocesà de l'Any de la Fe i Primeres Jornades «Transmet»: «Cultura, Universitat i Nova Evangelització». Conferència inaugural del Cardenal D. Antonio Cañizares, prefecte de la Congregació del Culte Diví i de la Disciplina dels Sagraments.
- **19 d'octubre.** Creació de Càritas Diocesana de Terrassa.
- **28 d'octubre.** Ordenació presbiteral de Mn. Joan Ferrero Mora, i Mn. Mario Jurado Viceira a la Catedral.
- **15 de desembre.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses inaugura a Terrassa una casa d'acollida anomenada Casa Joan Pujals i Vallhonrat per a persones sense sostre, propietat de la Fundació Busquets de Terrassa.

2013

- **7 de gener.** Inici del Centre d'Orientació Familiar (COF) de la diòcesi.
- **21 de gener.** Trobada dels diaques permanents de la Província Eclesiàstica a Terrassa.
- **3 de febrer.** Ordenació presbiteral de Mn. Santiago Cortés Velasco, Mn. Javier Fernández Pérez, Mn. Oriol Gil Termes i Mn. Francisco Ondó Bindang a la Catedral.
- **23 de febrer.** Jornada de Formació. Mons. Carlos Escribano, bisbe de Teruel i Albarracín i membre de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal Espanyola: «Les actituds dels evangelitzadors.»
- **28 de febrer.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses assisteix a la Plaça de Sant Pere del Vaticà al comiat del papa Benet XVI, després que aquest hagués anunciat la seva renúncia.
- **19 de març.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses concelebra a la Plaça de Sant Pere del Vaticà en la Missa d'inici del ministeri petrí del papa Francesc.

(*Seguirà*)

REMAD MAR ADENTRO

El obispo Desmond Tutu y el cambio climático

El obispo anglicano Desmond Tutu, obispo emérito de Ciudad del Cabo, en Sudáfrica, ha sido noticia entre nosotros porque se le concedió el Premio Internacional Catalunya 2014, otorgado por la Generalitat. Lo recibió el 3 de junio pasado. Junto con Nelson Mandela —fallecido recientemente— el obispo Tutu ha sido uno de los líderes que promovieron pacíficamente la superación del *apartheid*, que oprimía a los negros sudafricanos. Por este hecho obtuvo el premio Nobel de la Paz en 1984.

El obispo emérito de Ciudad del Cabo, ante el recalentamiento de la tierra ha llegado a decir lo siguiente: «El problema del cambio climático representa una amenaza aun mayor que la que lo fue para nosotros el *apartheid*. El aumento de temperatura en el planeta podría convertirse en la causa principal de sequías y carencias que en un futuro próximo podrían afectar gravemente a millones de africanos.»

Lo dijo dirigiéndose a los fieles cristianos y a todos los ciudadanos de Sudáfrica: «Necesita-

tamos vuestra ayuda para mantener templado el planeta». Y añadió aún: «No podemos permitir que nos venga todo ello, aunque muchos de nosotros, ante una amenaza tan enorme, nos sentimos faltos de fuerzas y alzamos las manos pensando que no hay manera de modificar la situación. No podemos permanecer parados.»

En la ciudad de Durban tuvo lugar del 28 de noviembre al 9 de diciembre de 2011 un encuentro sobre el cambio climático que reunió a muchas personas interesadas en el tema. Hubo una buena representación de otros países africanos. Doscientos activistas ecologistas organizaron una maratón: una *Ride for Climate Justice* (Marcha para una justicia climática, o sea, para un clima más justo).

Los ciudadanos, además de tomar conciencia de ello, ¿podemos hacer algo para ayudar a plantear y poner medidas correctoras del calentamiento de la tierra? Escuchemos al obispo Desmond Tutu que nos dice: «En tiempo del *apartheid* nos parecía un reto enorme hacer caer aquel

régimen, que, no obstante, hicimos desaparecer gracias a la gran movilización; ahora tenemos necesidad de la misma pasión y determinación para afrontar el problema del cambio climático.»

¿Qué podemos hacer? Adoptar, en toda circunstancia, una manera de vivir respetuosa con el medio ambiente y mantener la búsqueda y la utilización de energías adecuadas que salven el patrimonio de la creación y no comporten peligro para el hombre deben ser prioridades para los cristianos y para todos los hombres y mujeres de buena voluntad. San Juan Pablo II, en una de sus encíclicas sociales (*Sollicitudo rei socialis*) escribió que «hacer uso de los elementos naturales como si fueran inagotables, con un dominio absoluto, pone seriamente en peligro su disponibilidad». Es decir, se impone, en todos los ámbitos —y de modo especial en la relación de la persona humana con el medio ambiente— una ética de la responsabilidad y de la austeridad.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa